

POSTANOWIENIE

Dnia 14 lutego 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Staryk

w sprawie z powództwa M. P.
przeciwko Bank [...] Spółce Akcyjnej w W. (dawniej Bank [X] Spółka Akcyjna w W.)
o odszkodowanie w związku z niezgodnym z prawem rozwiązaniem umowy o pracę
za wypowiedzeniem,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 14 lutego 2017 r.,
skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w S.
z dnia 17 grudnia 2015 r., sygn. akt IV Pa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. nie obciąża powódki kosztami zastępstwa procesowego
pозwanego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 17 grudnia 2015 r., sygn. akt IV Pa [...], Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w S. – w sprawie z powództwa M. P. przeciwko Bank [X] S.A. w W. o odszkodowanie w związku z niezgodnym z prawem rozwiązaniem umowy o pracę za wypowiedzeniem – oddalił apelację powódki od wyroku Sądu Rejonowego – Sądu Pracy w Z. z dnia 7 października 2015 r., sygn. akt IV P [...], oddalającego powództwo.

Powyższy wyrok Sądu Okręgowego powódka zaskarżyła skargą kasacyjną. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania wskazano na przyczynę

przyjęcia skargi określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. W ocenie autora skargi w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne: „czy można uznać za nieuzasadnione w rozumieniu art. 45 § 1 k.p. rozwiązanie stosunku pracy przez pracodawcę będącego przedsiębiorcą, działającego w warunkach gospodarki rynkowej, znacznej konkurencji z powodu nie uzyskiwania przez pracownika żądanych przez pracodawcę wyników, gdy jest to spowodowane stawianiem mu niewykonalnych zadań, czy stawianie pracownikowi zadań niewykonalnych a następnie rozwiązywanie z powodu ich niewykonania stosunku pracy nie oznacza tworzenia przez pracodawcę przyczyny rozwiązania umowy o pracę, w konsekwencji dowolności w rozwiązaniu stosunku pracy przez pracodawcę”.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną strona przeciwna wniosła o: 1) wydanie postanowienia o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania; 2) oddalenie skargi kasacyjnej w przypadku nieuwzględnienia wniosku z pkt 1; 3) zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna powódki nie kwalifikuje się do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Wniesiona w sprawie skarga kasacyjna zawiera wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania uzasadniony w ten sposób, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.). Nie można jednak uznać, że

skarżąca wykazała istnienie przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

W utrwalonym orzecznictwie Sądu Najwyższego dotyczącym definiowania przyczyny przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. przyjmuje się, że przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne polega na sformułowaniu samego zagadnienia wraz ze wskazaniem konkretnego przepisu prawa, na tle którego to zagadnienie występuje oraz wskazaniu argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, w tym także na sformułowaniu własnego stanowiska przez skarżącego. Wywód ten powinien być zbliżony do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, LEX nr 1102817). Analogicznie należy traktować wymogi konstrukcyjne samego zagadnienia prawnego, formułowanego w ramach przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., oraz jego związek ze sprawą i skargą kasacyjną, która miałaby zostać rozpoznana przez Sąd Najwyższy. Zagadnienie prawne powinno: 1) być sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 czerwca 2001 r., III CZP 33/01, LEX nr 52571); 2) być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, aby umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, niesprowadzającej się do samej subsumcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2002 r., III CZP 66/02, LEX nr 57240; z dnia 22 października 2002 r., III CZP 64/02, LEX nr 77033 i z dnia 5 grudnia 2008 r., III CZP 119/08, LEX nr 478179); 3) pozostawać w związku z rozpoznawaną sprawą (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07, LEX nr 864002; z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, LEX nr 560504) i 4) dotyczyć zagadnienia budzącego rzeczywiście istotne (poważne) wątpliwości. Istotność zagadnienia prawnego konkretyzuje się zaś w tym, że w danej sprawie występuje zagadnienie prawne mające znaczenie dla rozwoju prawa i praktyki sądowej. Wymóg ten jest uzasadniony publicznymi celami rozpoznania przez Sąd Najwyższy skargi

kasacyjnej (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 października 2007 r., V CSK 356/07, LEX nr 621243). Ograniczenie się przez skarżącego do pytania nie jest wystarczającym określeniem zagadnienia prawnego, jeżeli zagadnienie prawne nie zostało przedstawione bez odniesienia się do ogólnych problemów interpretacyjnych (postanowienie Sądu Najwyższego z 25 lutego 2008 r., I UK 332/07, LEX nr 452451).

Uwzględniając powyższe założenia interpretacyjne należy stwierdzić, że autor rozpatrywanej skargi kasacyjnej nie przedstawia istotnego zagadnienia prawnego sprawy w rozumieniu przepisu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Przede wszystkim swoją wątpliwość ogranicza do pytań o prawidłowość oceny przez Sąd zasadności przyczyn rozwiązania z powódką stosunku pracy. Brakuje odpowiedniej juredycznej argumentacji, którą wykazanoby, że w sprawie rzeczywiście występuje istotne zagadnienie prawne w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. O wystąpieniu przyczyny przyjęcia skargi określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. nie przekonuje zacytowanie przez autora skargi poglądów szeregu orzeczeń Sądu Najwyższego dotyczących między innymi charakteru oceny zasadności wskazanych przez pracodawcę przyczyn rozwiązania stosunku pracy w kontekście zastosowania art. 45 k.p. Brakuje w uzasadnieniu wniosku zestawienia powołanego orzecznictwa z analizami interpretacyjnymi przepisów prawa przeprowadzonymi przez Sąd drugiej instancji w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Uzasadnienie wniosku pomija w swojej konstrukcji istotne elementy stanu faktycznego sprawy między innymi ustalenia zgodnie z którymi: powódka nie spełniała oczekiwań pracodawcy w zakresie realizacji założonych celów – w trzecim kwartale 2013 r. zrealizowała cele na poziomie 72,50%, a w czwartym kwartale na poziomie 41,09% (przy akceptowanym przez pracodawcę poziomie 85%). Osoby zatrudnione w Bank [X] podlegają półrocznym i rocznym ocenom w ramach Systemu Zintegrowanych Ocen Pracowniczych (tzw. SZOP). W 2012 r. powódka została oceniona przez przełożonego w zakresie realizacji celów indywidualnych na poziomie „1” tj. „nie spełnia oczekiwań”. Podobny wynik osiągnęła w 2013 r. W związku z niesatysfakcjonującymi rezultatami pracy, powódka w lipcu 2013 r. zaakceptowała do wykonania dwumiesięczny plan naprawczy. Z uwagi na nieobecność w pracy w sierpniu 2013 r., planem objęto również miesiąc październik. Powódka nie

wykonała większości zadań aktywnościowych i sprzedażowych objętych planem. Sąd drugiej instancji podkreślił, że tzw. volumen przychodów MBO był ustalany przez centralę Bank [X] na jednakowym poziomie dla wszystkich podległych mu jednostek bankowych - nie był zindywidualizowany dla każdego pracownika. Aktywność doradcy w tym zakresie była aktualizowana miesięcznie, a rozliczana kwartalnie. Centralny ranking PAS obrazował sprzedaż produktów bankowych w tzw. sztukach, aktualizowany tygodniowo, rozliczany miesięcznie. Na tej podstawie dokonywano w I kwartale następnego roku, rocznej oceny pracownika. Pracodawca akceptował zrealizowanie planu na poziomie 85%.

Według Sądu drugiej instancji zasadniczą przyczyną wypowiedzenia powódce umowy o pracę było niespełnienie przez nią jako doradcy biznesowego, oczekiwań pracodawcy w zakresie wyników pracy, co wynika wprost z „rozliczenia planu działań nałożonego na doradcę M. P.”. Sąd drugiej instancji zwrócił uwagę na brak efektów wdrożonego wobec powódki planu naprawczego. Według Sądu o ile samo wdrożenie przedmiotowego planu nie może jeszcze stanowić przyczyny wypowiedzenia, to jest nią brak efektów planu naprawczego, w sytuacji gdy ten miał na celu zaktywizowanie powódki w dojściu do zakładanego celu. Według Sądu drugiej instancji już tylko z powodu niskiej efektywności pracy w latach 2012-2014, a zwłaszcza w 2013 r., pracodawca miał podstawy przyjąć, że dalsza współpraca z powódką nie pozwoli na osiągnięcie zakładanych celów. Według Sądu drugiej instancji ustalenie rzeczywistego i konkretnego charakteru przynajmniej jednej z przyczyn wypowiedzenia, czyni skutecznym dokonane wypowiedzenie umowy o pracę. Niezależnie od tego – zdaniem Sądu drugiej instancji – pozostałe przyczyny wypowiedzenia w zakresie nienależytego kompletowania przez powódkę dokumentacji kredytowej, nierzetelną prezentację ofert banku, także uzasadniały dokonanie wobec powódki wypowiedzenia umowy o pracę.

Stwierdzając, że nie zachodzą przyczyny przyjęcia skargi, określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy postanowił zgodnie z art. 398⁹ § 2 k.p.c. (pkt 1). Rozstrzygnięcie zawarte w pkt 2 niniejszego postanowienia ma swoją podstawę w art. 102 k.p.c.

